Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 30 Cts

VIJFDE JAARGANG

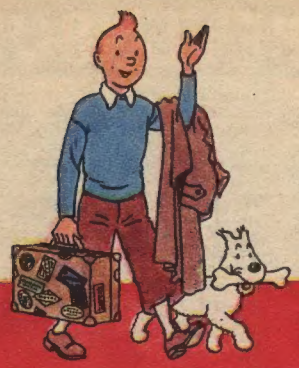

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

17

Waarom waagt Alex die gevaarlijke beklimming ? Wat hoopt hij daar boven te vinden ?

De stijfkop met een goed hart

DEZE geschiedenis is een tijdje geleden echt gebeurd in de goeie Sinjorenstad. Een jongen had, om een of andere reden, van zijn ouders straf gekregen, was weggelopen en 's avonds niet teruggekeerd. De ouders dachten : « Die stijfkop zal bij een vriend slapen deze nacht », en maakten zich geen zorgen. De volgende morgen dook de knaap echter niet op en hij liet zich ook gedurende heel de dag niet zien... Toevallig las de moeder in de krant dat er een jongen in de vestinggracht verdronken

was, en ze rende vol angst naar de politie. Het moest haar zoon eens zijn ! De politie zocht de vestingsgracht af en de persoonsbeschrijving van de jongen verscheen in de krant. De « onderduiker » kreeg die krant in handen en dacht toen aan de schrik en de onrust van zijn ouders en hij krabbelde een briefje, dat hij zelf in de bus ging gooien, met de woorden : « Moeder, wees niet ongerust, ik ben niet verdronken ! »

Hij wist nu dat zijn ouders bezorgd waren, maar kon er toch niet toe be-

sluiten zich te vertonen. Waar bleef hij dan ? Wel, gedurende de dag deed hij boodschappen voor een winkelier, die van het geval niet op de hoogte was, en 's avonds sloop hij stil in de kelder van het flatgebouw waar zijn ouders woonden. Hij sliep op een

klapstoel en trok er 's morgens weer geruisloos van onder...

De vraag of zijn moeder het briefje zou gevonden hebben ofwel, of ze misschien werkelijk zou denken dat hij verdronken was, deed hem toch nadenken en maakten hem erg bezorgd. Hij besloot toen weer terug naar zijn ouders te gaan.

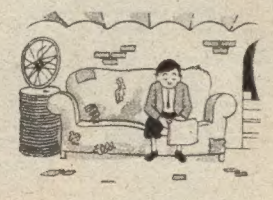

Wat denken jullie hierover, vrienden ? Ik denk dat het een kleine rebel is met een goed hart en dat hij zelf lijdt onder zijn koppigheid en zijn ouders met hem. Soms volstaat een beetje goeie wil om erge rampen te vermijden. Waarom zouden we niet altijd trachten voor dit beetje goeie wil te zorgen ?

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Jan Cabooter, Waterschei. — Hartelijk welkom in de club ! Je zult je lidkaart en je kenteken zeker reeds ontvangen hebben. Om een club te stichten moet je zelf het initiatief nemen en met je vrienden beraadslagen hoe je best zou te werk gaan om voor « Kuifje » actieve propaganda te maken. Ik denk dat je je vrienden nog best bij elkaar kunt houden door met hen te turnen, te voetballen, te spelen, ofwel door een of ander knutselwerk. Er zijn jongens die heel bedreven zijn in het houtsnijden, anderen hebben aanleg om vliegtuigbouwer te worden. Waarom zouden jullie kloeke Limburgers dat eens niet beproeven ? Veel moed hoor, en mijn beste wensen !

André Vandewalle, St-Michiels. — Heb jij lust om piloot te worden ? Nu, dan hoop ik dat je droom in vervulling gaat, hoor. Je brief heb ik aan de bevoegde instanties van de Sabena overgemaakt en je zult rechtstreeks antwoord ontvangen. Beste groeten.

Isidoor Pots, Baardegem. — Van harte welkom in de club ! Lees het reglement aandachtig en tracht het ook na te leven, zo zullen we nog lang goeie en oprechte vrienden blijven. Ik hoop spoedig weer wat van je te vernemen en wens je intussen het beste !

François Grietens, St. Joost-ten-Node. — Mijn beste dank voor je lange brief. Ik heb je groeten overgemaakt aan Bob Demoor en deze is heel blij met je waardering. Je mag er van overtuigd zijn dat de Leeuw van Vlaanderen tot het einde toe spannend zal blijven en dat Bob nog verhalen voor ons zal tekenen. Ik heet je ook van harte welkom in de grote familie. Vergeet niet bij je kameraden propaganda te maken voor ons blad ! Met een stevige handdruk !

Ronald Verbeke, Menen. — Je brief ontving ik in goede orde en ik heb de zaak dadelijk nagezien. Het ontbrekende nummer werd je opgezonden evenals de afdrukplaatjes. Ik hoop dat je nog veel plezier aan ons blad zult beleven en dat je me ook zult laten weten welk verhaal je het liefst leest ! Beste groeten.

Renaat van Damme, Coronel Fabriciano EFVM. Minas-Brazil. — Een speciale groet aan onze verre en trouwe vriend ! Ik vind het heel prettig af en toe van jou een brief te krijgen want het interesseert me te weten hoe jij en de andere Vlamingen ginds leven. Krijg je je blad nog regelmatig ? Ben je ver van een stad en kun je er naar school gaan ? Spreek je reeds vlot Portugees ? In de hoop spoedig weer iets van je te vernemen groet ik je hartelijk !

Aan de club van De Panne. — Daar jullie weer een lid hebben bijgewonnen kan ik niet nalaten jullie hierbij geluk te wensen. Hartelijk welkom aan Yves Lanoye die zeker een trouwe vriend en ijverig propagandist zal zijn. Met een stevige handdruk !

Paul de Saedeleer, Aalst. — Ik heb je brief aan Paul Cuvelier overgemaakt en... hij zuchtte diep ! Dat kun je wel begrijpen ! Weet je wel dat je zo maar eventjes over negen en twintig Indianenstammen uitleg hebt gevraagd ? Je zult je antwoord krijgen maar je moet hiervoor een beetje geduld hebben.

BEN JE REEDS LID VAN DE GROTE KUIFJESCLUB ?

KUIFJE

Administratie, Redactie en Publiciteit :
Lombaardstraat, 55
Brussel.

Uitgever-Bestuurder :
R. LEBLANC.

Drukkerij : C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel. — In Nederland : W.A. Palm, Boekenimport en -export C.V., Zeestraat, 65e, Den Haag.

ER WAS EENS..

Een Engelsman en een Amerikaan besloten elkaar de loef af te steken door de meest onwaarschijnlijke geschiedenis op te dissen. De Amerikaan begon :
— Te New-York was er eens 'n gentleman...
— Stop ! antwoordde de Engelsman, je hebt gewonnen !

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE

door Bob DEMOOR

BON Decalcomanies N° 1

Opgelet ! Geschenken ! Bewaar de bon links op deze bladzijde.
20 achtereenvolgende bons geven recht op een boekje afdrukplaatjes.

DE LEEUW van VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

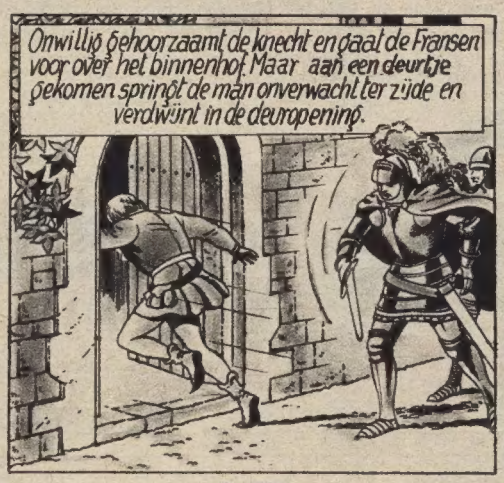

(Wordt voortgezet.)

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Dit koffertje bevat slechts een stuk spiegel... Alleen het gelaat van de man, die de schatten van onze twee vrienden bezit, weerspiegelt er in...

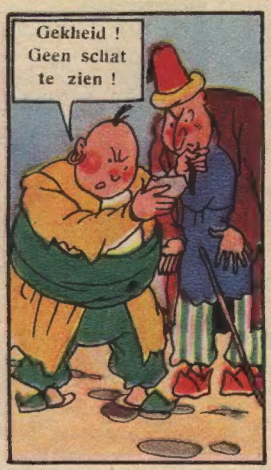

(Wordt voortgezet.)

DE WITTE OLIFANT

De jonge beeldhouwer Rudi is vertrokken om prinses Njama te zoeken. Ze is de dochter van de grote maharadja van Nairoby en verdween op geheimzinnige wijze...

Door de dichte, geheimzinnige jungle, waarin men nu en dan een wild dier hoort huilen, baant de kleine karavaan zich een weg naar de heuvels.

's Avonds maakt de troep halt op een open plek tussen de bamboes. De tenten worden opgeslagen en de olifanten vastgebonden.

De volgende morgen stelt Rudi vast dat al zijn begeleiders, behalve Indra en een dienaar, verdwenen zijn...

De verraders ! Ze hebben ons een slaapdrank gegeven, opdat we niets zouden horen !

We hebben nog maar één olifant... En één geweer met wat kruit.

Ondanks deze tegenslag zetten de drie mannen hun weg voort.

Hier is het gevaarlijk ! De fakir zei me dat er hier zoveel tijgers als glimwormen zijn !

De volgende nacht...

Verdoken in het hoge gras naderen enkele gestalten...

Maar de knecht waakt !

Die moeten we van kant maken !...

(Wordt voortgezet.)

IC DIEN

De meeste deelnemers hebben geantwoord : « Ik kan mijn vaderland best dienen als soldaat en wil er desnoods mijn leven voor geven. » Voor alle jongens, die de jongste oorlog hebben meegemaakt is dat een antwoord dat voor de hand lag. Daarom heb ik de voorkeur gegeven aan de jongens die er vooral aan gedacht hebben hoe ze nu en later, in « vredestijd », hun vaderland best menen te dienen. Voor het vaderland sterven is zeker heldhaftig, maar, er voor leven is niet altijd zo gemakkelijk als men zou vermoeden !

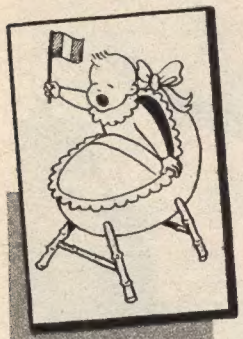

DOOR GOED TE LEREN OP SCHOOL. — Als men jong is kan men zijn vaderland best dienen door goed te leren op school om later als een goed stielman te kunnen helpen aan de vooruitgang van de industrie. Als de tijd er is om zijn militaire plichten te vervullen, moet men die naar best vermogen doen om, als er oorlog is, een goed soldaat te zijn en zo nodig zijn leven te geven voor het vaderland, zoals zovele helden het reeds gedaan hebben. (R. Vandenbosch, Luik : Een bon Polyfoto.)

IK ZAL HET VADERLAND DIENEN, door mij beleefd, flink en gemanierd te gedragen wanneer ik met mijn schip in een ander land vaar. En dan zullen de Fransen, de Duitsers of de Zwitsers zeggen : Dat is nogal een treffelijk volk, hé, die Belgen ! Dat is niet alleen voor mij, maar ook voor mijn land een grote eer. (Leo de Bock, Brugge : Een bon Polyfoto.)

MEN DIENT ZIJN LAND DOOR TE WERKEN en altijd zijn best te doen, zegt mijn vader, en ik ben vlijtig op school om mijn land eens door vlijt en arbeid te dienen. (Juul van Rompaey, Berlaar : Een abonnement van zes maanden.)

IK WIL DE BELGISCHE SPORTEER HOOG HOUDEN ! — Ik oefen mij en wil later eens, zoals Gaston Reiff, de Belgische kleuren in het buitenland verdedigen en door de sport de eer van ons land hoog houden ! (Julien Desaever, Brugge : Een abonnement van drie maanden.)

IK ZAL NU EN LATER mijn plichten van staat vervullen en ik denk dat ik daardoor mijn vaderland het best kan dienen. (Gustaaf Cooman, Jette : Een album van Suske en Wiske.)

IK WORDT POLITIEAGENT, dan kan ik mijn vaderland dienen en beminnen door de orde te helpen handhaven en de wetten te doen eerbiedigen. (Jan Rycquart, Brugge : Een album van Suske en Wiske.)

LATER GA IK NAAR KONGO omdat ik, volgens mijn bescheiden mening, mijn vaderland best kan dienen door Kongo te beschaven zodat dit land de trots zal worden van het moederland. Ik tracht mij nu te gedragen als een eerlijk en fier burger en zeker wanneer ik te doen heb met buitenlanders. Ik zal ook voor mijn land bidden en God vragen dit stukje grond in vrede te willen bewaren. (Marcel Lamonte, Brussel : Een doos Kuifjesschrijfpapier.)

VOLGENS MIJN MENING IS VADERLANDSLIEFDE nu en later leven zoals Kuifje « Het goede verheffen en het slechte bestrijden ». (Louis van Noten, Berlaar : Een doos Kuifjesschrijfpapier.)

DOOR DE WETTEN STIPT NA TE LEVEN door een goed staatsburger te zijn en te werken en te bidden voor zijn land, toont men zijn vaderlandsliefde. Verder door niet te veel te vitten op het leger en de belastingen en door het land met zijn eigen leven te verdedigen als het moet. (Gerard van Hecke, Brugge : Een spel.)

NIET ALLEEN OVER DE VECHTERSBAZEN MAAR OVER DE KUNSTENAARS zal ik altijd met eerbied spreken en ook over onze voorouders want hierdoor eert men zijn land. En, indien ik een België-Holland-match zou bijwonen, zou ik uit volle borst de « Brabançonne » zingen en niet van « tarrarara ». (François van Gasse, Brugge : Een spel.)

KUIFJE ondervraagt zijn vrienden

BESCHULDIGDE, STA RECHT ! Kun je een rechtvaardig oordeel vellen ? Wel, rangschik dan de vijf oneerlijke daden volgens de graad van slechtheid, het zwaarste geval het eerst, enz.

1. Jan vindt een potlood in de klas en houdt het voor zich.
2. Piet vindt een potlood op de straat en houdt het ook.
3. Frans neemt het sleuteltje van de lessenaar van zijn gebuur om diens potlood te stelen.
4. Rik ziet een potlood uit de boekentas van één van zijn makkers vallen. Rik raapt het op en geeft het niet weer.
5. Lode neemt een potlood op de bank van een klasmakker.

Zeg waarom de ene jongen schuldiger is dan de andere !

De antwoorden moeten vóór 3 Mei 1950 ingezonden zijn.

De MYSTERIEUZE MAHVKITAH

TEKST EN TEKENINGEN DOOR A. WEINBERG

Eliane Mordant heeft besloten haar vader, professor Mordant, te zoeken die in de jungle van Peten op geheimzinnige wijze verdwenen is. Mark en de trouwe Gabriel begeleiden haar...

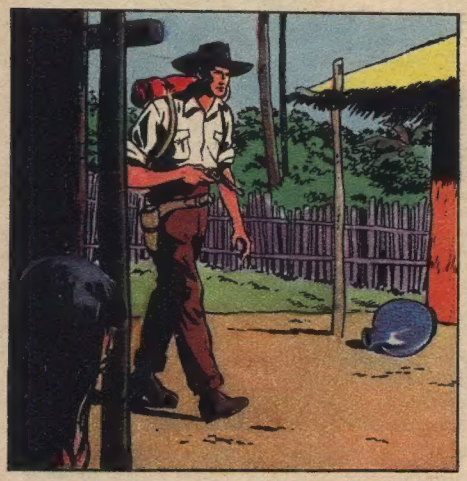

(WORDT VERVOLGD)

Het ADELAARSNEST

ROMAN VAN J. MEISSNER – GEILLUSTREERD DOOR R. REDING

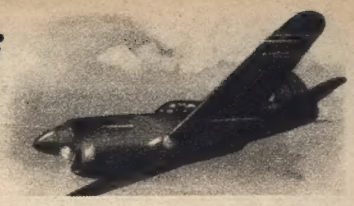

Kapitein Grey heeft besloten zijn landgoed, Siedliska, om te bouwen in een opleidingsschool voor piloten. Hij vertrekt om leerlingen te zoeken. Onderweg ontmoet hij een jongen die hem helpt de band van zijn wagen herstellen...

DE jongen neemt de pomp en begint de band op te blazen. Daarna helpt hij het wiel weer op de as zetten en de schroeven aandraaien.

— Wie ben je? vraagt Grey.

— Jozef Belak, leerling in de derde van de Industriële School voor trambestuurders.

— En waar ga je thans heen?

— Naar de Maarschalkstraat.

— Stap maar in.

Zonder een ogenblik te aarzelen, gaat de jongen naast Grey zitten.

— Wat ben je van plan te doen tijdens je vakantie? vraagt Grey.

— Een goeie indruk maken op de mensen!

Grey lacht.

— Is dat alles?

— Ba! Waarom?

— Stel je belang in het vliegwezen?

— Ik ben lid van de club.

— Goed. Ik geef je het adres van de school voor piloten. De leergangen worden tijdens de vakantie gehouden. Ik ben de bestuurder-eigenaar. Wil je leren vliegen?

— Kosteloos? vraagt de jongen belangstellend.

— Ja.

De jongen grijpt Grey's hand vast.

— Is dat echt mogelijk?

Op het naamkaartje leest hij : G. Grey, Siedliska, Adelaarsnest. Dus, is het geen grapje!

Grey lacht.

— Wel, ik stap niet uit in de Maarschalkstraat. Morgen is er examen voor wiskunde. Indien ik zak, laat mijn vader me zeker niet komen. Maar u bent een toffe kerel, herhaalt hij, terwijl hij de hand van Grey drukt.

Grey gaat naar de post. Er is niets voor hem aangekomen, dus zal alles in orde zijn te Siedliska. Hij ontbijt en rijdt naar Stenson.

De bankier ontvangt hem met zijn gewone hartelijkheid.

— Een uitstekend idee juist vandaag te komen! Indien je vrij bent, kan je me naar mijn hoeve te Zalesië brengen. Ken je ze niet? Het is maar 180 kilometer van Warschau.

— Hm. Men kan moeilijk zeggen dat het vlak bij de deur is, laat Grey opmerken.

— En zoiets moet men van een vlieger horen! We nemen de Fokker, waarvoor

« 560, zegt Grey, een puike snelheid voor een transportvliegtuig... »

De kapitein knikt bevestigend.

— Zo nodig wil ik zelf met je ouders spreken.

— Die houden we er buiten. Wanneer moet ik komen?

— De 25e Ik zal je het geld geven voor je reiskaartje.

— Niet nodig. Ik trek mijn plan wel. Top ?

— Top.

Vol enthousiasme verklaart de jongen :

— U bent een toffe kerel.

je verleden jaar zoveel misprijzen toonde.

— Goed. Ik ben toch werkloos voor het ogenblik.

Na een kop koffie gedronken te hebben, brengt Stenson zijn metgezel naar het vliegveld.

De Fokker is startklaar. Stenson vraagt dat Grey aan het stuur zou plaats nemen. Beiden gaan vooraan zitten in de stuurhut die voor vier reizigers plaats biedt. Achter hen zitten de boordwerktuigkundige en de piloot. Deze laatste geeft Grey een paar woorden uitleg over de karakteristieken van het toestel.

Ze stijgen op. Grey is dadelijk vol bewondering voor het fijne raderwerk. Het toestel gehoorzaamt even soepel als een jachtvliegtuig. Zonder de minste inspanning gaat het de lucht in en neemt zwierig alle bochten. Het is net een vogel.

— Prachtig toestel, zegt Grey, men zou er zonder moeite 400 in het uur mee kunnen doen. Welk is de topsnelheid?

— Vijf honderd tot 550. Ik heb nooit geprobeerd meer dan 400 te doen.

— Mag ik? vraagt Grey aan de bankier.

— Ga je gang, maar breek de vleugels niet !

EEN SNELHEIDSPROEF

Grey geeft gas. De motor draait op volle toeren. De snelheidsmeter wijst 530.

Grey duwt op de stuurknuppel en het gaspedaal. De luchtbel, die de hoogte aangeeft, daalt, maar de druk onder de vleugels is zo sterk dat het vliegtuig niet zakt...

— Vijf honderd dertig, 540, 555, leest Stenson...

De naald danst zenuwachtig. Grey geeft het toestel een grotere helling en men voelt de staart schudden onder de stoten van de wind. Het is net of de romp zal ineenschuiven.

— Vijf honderd zestig, zegt Grey, terwijl hij de snelheid vermindert, en tot Stenson : Een puike snelheid voor een transportvliegtuig. Die jou wil achtervolgen, zal vlug moeten zijn !

In minder dan een half uur zijn ze te Deblin. Nog een kwartier en daar is Lublin.

— Links tussen de twee meren. Het vliegveld is aangeduid door een cirkel waarin Zalesië geschreven staat.

Grey gaat onder de wind vliegen en legt de motoren stil. Hij voert een perfecte, maar voorzichtige landing uit, zoals steeds wanneer hij op onbekend terrein komt. Juist in het midden van de cirkel brengt hij het toestel tot staan.

Grey en zijn gastheer brengen een bezoek aan de stallen en het woonhuis. De kapitein neemt nu en dan nota's.

— Ik zal je mijn beheerder voorstellen, zegt Stenson, die zal je beter kunnen inlichten.

Grey komt nu meer te weten over de veefokkerij en het gebruik der bijprodukten van de melk.

GREY IS EEN EIGENAARDIG MAN

Malisjeski, de ingenieur-agro...oom, die het goed beheert, legt hem nauwkeurig uit hoe men het Nederlandse hoevesysteem in Polen kan aanpassen. In anderhalf uur heeft hij er de hele werking van gezien. Grey's vlugge geest maakt zich dadelijk alles eigen. Grey's handigheid berust eigenlijk op zijn assimilatievermogen. Al wat hem niet dienstig kan zijn, vergeet hij daarentengen bijna onmiddellijk. Aldus is het te verklaren dat hij op sommige punten blijk geeft van een krasse onwetendheid. Van de geschiedenis der klassieke Oudheid weet hij niets meer, van de Middeleeuwse al evenmin. Hij kent Grieks noch

Latijn en hij interesseert zich niet voor schilder- of beeldhouwkunst. Daartoe dienen de biographische woordenboeken, pleegt hij schertsend te zeggen. Van muziek heeft Grey niet het flauwste benul. Hij kan maar niet begrijpen hoe het mogelijk is een melodie te componeren.

Ondanks deze leemten bezit Grey een merkwaardig verstand. Bovendien bezit hij een uiterst innemende charme.

HET INCIDENT

's Avonds bij Malisjeski te gast, geeft hij een staaltje ten beste van zijn levenskunst. Hij leidt het gesprek en boeit het gezelschap tot diep in de nacht. Toch heeft hij Malisjeski bijna beledigd. Toen deze hem vroeg zijn zoon op te nemen in de « Adelaarsschool », heeft Grey hem openhartig gezegd dat hij die zoon eerst wou zien om te weten of hij aan de vereiste voorwaarden voldeed.

— U zult hem morgen zien, mijnheer, en ik ben er zeker van dat hij een eersteklasvlieger kan worden, zegt de ingenieur op waardige toon.

— Mogelijk, antwoordt Grey onverschillig, en hij verandert van onderwerp.

Grey's voorbehoud kwetst Malisjeski, maar wanneer Grey de wijze waarop Zalesië beheerd wordt begint op te hemelen, draait hij bij en vergeet het antwoord van daar straks.

De kapitein vergeet het gesprek echter niet en zonder het te willen is hij vooringenomen tegen de onbekende candidaat. Meestal zijn kinderen, waarmee de ouders hoog lopen, niet veel waard. Er zijn nochtans uitzonderingen, denkt hij.

Grey's ontstemming is niet het gevolg van psychologische ervaring, maar hij heeft een hekel aan protectie bij de keuze van dat hij een eerste klas vlieger kan worden, zegt de ingenieur op een waardige toon.

GREY SPITST DE OREN

's Anderendaags is Grey vroeg uit de veren en voor het ontbijt maakt hij een ritje te paard. Het is 10 uur als hij te Zalesië terugkeert. Hij komt aan het vliegveld en wil even de draagbare loods, type Ford, inspekteren.

Grey bindt zijn paard vast aan één van de pijlers. Op het ogenblik dat hij wil binnentreden wordt zijn aandacht getrokken door stemmen die uit de tent komen. Hij luistert. Het gaat over het vliegtuig van Stenson. Eén van hen oefent kritiek uit op het toestel, de andere neemt de verdediging op.

— Wat 650 paardekracht? Niet zeer economisch. Ik ken die motor. Het is een achttien cylinder, hij slikt 90 liter benzine per uur en hij overschrijdt de 350 kilometer niet.

— Ja, maar op volle gas, doet hij er gemakkelijk 500 per uur en verbruikt dan slechts 100 liter brandstof.

— Op volle toeren kan men niet lang vliegen!

— Niet lang? Honderd tachtig uren zonder herstellen. Het is een juweel van een motor! Indien ik over het geld van Stenson beschikte, schafte ik me direkt een Fokker aan.

— Na één jaar vliegen zou je al een nieuwe motor nodig hebben...

(Wordt voortgezet.)

VOLGENDE DONDERDAG :

GREY ZOEKT EN VINDT

HET GOED GEHEUGEN VAN EEN PAPEGAAI

Onlangs heeft een papegaai in Australië nog eens bewezen, over welk een merkwaardig geheugen deze dieren beschikken. De vogel was 12 jaar geleden uit Zuid-Amerika naar Australië gekomen en nu zou men natuurlijk denken, dat hij de Spaanse taal volkomen vergeten zou zijn. Maar dit was niet zo, want op zekere dag kreeg zijn baas een paar Spaanse vrienden op bezoek, met wie hij in het Spaans een gesprek voerde en tot ieders verbazing begon de papegaai ook in het Spaans te babbelen; blijkbaar verheugd een gelegenheid te hebben om zijn oude taal te kunnen spreken.

De avonturen van Kwik en Flupke

HET WAS ZO GOED BEDOELD !

DE BRONZEN SLEUTEL

TEKST EN TEKNINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Lambik is op heel mysterieuze wijze in het bezit geraakt van een grote bronzen sleutel. Suske en Wiske werden intussen door een schurk ontvoerd en opgesloten in een oude vissershut...

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN

Kuifje en kapitein Haddock gaan professor Zonnebloem vervoegen die reeds geruime tijd te Klow verblijft. Onderweg bemerken onze vrienden dat ze gevolgd worden door een geheimzinnige wagen...

(Wordt voortgezet.)

Esperanto

JE hebt waarschijnlijk al wel eens horen spreken over Esperanto, maar je vraagt je misschien af wat dat voor een koeterwaals is.

Wel, het is geen koeter- of zelfs geen ander Waals, maar een beschaafde taal. Een Poolse geneesheer, dr Zamenhof heeft ze uitgevonden met het doel om de mensen toe te laten zich over de gehele wereld verstaanbaar te maken. Die dokter kende zelf verscheidene talen, maar moest ondervinden, dat alle talen leren toch een beetje veel was voor een normaal brein. Daarom stelde hij een taal op die door eenvoud van uitspraak en grammatica door alle mensen van goede wil op korte tijd kon geleerd worden. Hij hoopte dat men in de scholen zijn uitvinding als tweede taal zou aanleren.

In 1887 was hij kant en klaar, maar de scholen hebben het Esperanto niet aangenomen.

Om te bewijzen hoe eenvoudig Esperanto is, geef ik jullie hier enige regels :

Alle zelfstandige naamwoorden gaan uit op : O.

De bijvoeglijke naamwoorden eindigen op : A.

De werkwoorden op : I.

En de bijwoorden op : E.

Het meervoud wordt gevormd door eenvoudig « J » achter de woorden te plaatsen.

Hier een voorbeeld :

vivo = het leven.
viva = levend.
vivi = leven (werkw.).
vive = op levendige wijze.

Er zijn in Europa reeds enige radiostations die uitzendingen in Esperanto geven, wij publiceren hierbij een kort lijstje :

Elke dag : van 18 u. 15 tot 18 u. 30, Parijs : golflengte 48,39 m.

Dinsdag : 11 u. 55 tot 12 u. 00, Bern : 48,66 m. en 31,46 m.

Donderdag : 17 u. 45 tot 18 u. 00, Wenen II : 31,05 m. en 229,6 m.

Vrijdag : 20 u. 50 tot 21 u. 00, Praag : 269 m. en 470 m.

Deze tabel werd opgemaakt in Juli '49 (Greenwich tijd), voor Midden-Europa moet men er dus telkens één uur bijvoegen.

In verband met het heilig jaar heeft radio Vaticana bekend gemaakt dat haar programma's ook in Esperanto zullen uitgegeven worden.

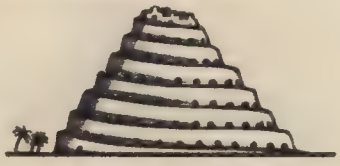

Er werden reeds een paar Vlaamse boeken in Esperanto uitgegeven, o.a. « De Leeuw van Vlaanderen », van Hendrik Conscience.

Het Esperanto heeft ook een strijdlied. Hier het begin :

En la mondon venis nova sento.
Tra la mondo iras forta voko;
Perfluiloj de facila vento
Nun de loko flugu gi al loko !

In de wereld kwam een nieuw gevoelen
Door de wereld gaat een machtige roep
Op de vleugels van een gunstige wind
Vliege hij nu van plaats naar plaats.

Hieraan merken jullie wel dat heel wat woorden een Latijnse stam hebben. Dus voor de latinisten is Esperanto nog gemakkelijker dan voor de andere stervelingen !

P.J.

VAN DE AUTOSNELWEG DE LUCHT IN ZONDER OVERSTAPPEN !

DE VLIEGENDE AUTO

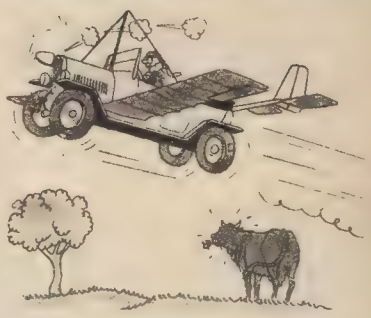

John Smith, groot-industriel van het vrije Amerika, bezat een luxueuze Cadillac om kleine, en een « piper-cub » om grote afstanden te overbruggen. Iedere keer als hij uit zijn wagen moest stappen om in zijn vliegtuig plaats te nemen, of omgekeerd, zuchtte hij : « Vervelend dat overstappen ! Wanneer zal er eindelijk eens een vliegende auto of een rijdend vliegtuig komen ?... »

Er waren blijkbaar nog mensen die een hekel hadden aan dat overstappen(?) want de vaklui hielden zich, na een zekere tijd, intens met dit probleem bezig.

SOMMIGE ingenieurs waren van oordeel dat men de auto al de kwaliteiten van een vliegtuig moest geven en anderen daarentegen meenden, dat men het vliegtuig van het nodige moest voorzien om over een autosnelweg te kunnen rijden. Het zijn de laatsten die gelijk kregen; immers, een auto mag nog zo snel rijden, om in de lucht te zweven, is er toch wat meer nodig, terwijl een vliegtuig gemakkelijk kan rijden. Neen, vlug en sierlijk is het niet, maar het bolt toch !

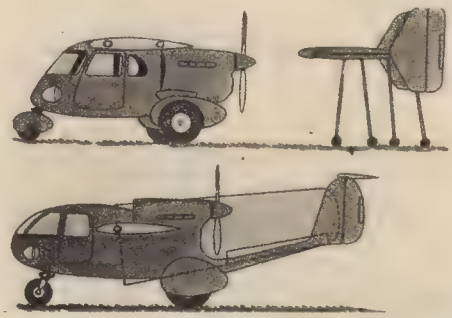

Boven : Prototype met afneembare vleugels, gedragen door 4 wielen.
Onder : Prototype met opplooibare vleugels. Het voorwiel is leidinggevend, de achterwielen leveren de drijfkracht. Op de grond is de schroef met een haak vastgemaakt.

MEN ZOEKT...

Aan mooie plannen heeft de wereld nooit gebrek, ook de vliegtuigindustrie niet en telkens vindt men iets nieuws. Een paar dagen lang wordt de nieuwigheid een mirakel geheten, dan kamt men het grondig af en ten slotte zoekt men wat anders ! Men heeft mooi over een rijdend vliegtuig te praten, doch waar met de schroef en de vleugels gebleven op de straat ? Afhaken en opbergen tot men ze weer eens nodig heeft ! Vlug gezegd, beste vrienden, maar in werkelijkheid is dat niet zo eenvoudig. Op de tijd dat men dit goedje afhaakt of, moeilijker nog, éérst moet aanhechten alvorens op te stijgen (wat dan ook nog door vaklui zou moeten gedaan worden), kan men haast even goed de tram nemen, dus... dat is onmogelijk. De vleugels naast de romp plooien ? Wat een reuzenwagen zou dat niet worden en waarom dit nodeloos gewicht meegesleurd over de wegen. Wie zou hieraan een mouw passen ?

ENGELAND KOMT HET EERST OVER DE EINDSTREEP !

De Engelsen zijn voorzichtig. Langzaam maar zeker is hun leuze. Ze houden niet van die ophefmakende Amerikaanse ontdekkingen of uitvindingen en zijn ditmaal dan toch eerst over de eindmeet gekomen. Majoor Heenan bouwde een toestel dat hij « Planet-Satellite » doopte. Het is geen auto en het is ook geen vliegtuig !

De stuurkabine ziet er uit als die van een comfortabele wagen; dezelfde wijze van besturen, comfort, uitzicht, plaatsruimte en vorm. De motor staat in het midden van de wagen en daarachter kunnen de passagiers plaats nemen. De motor brengt een schroef aan gang welke achter aan de auto gehecht is. Het voorwiel kan opgehaald worden en de benzinetanks staan in de vleugels die... uit nylon vervaardigd werden ! Zwaar wegen ze dus niet.

Doorsnede van de « Planeet-Satellite ».

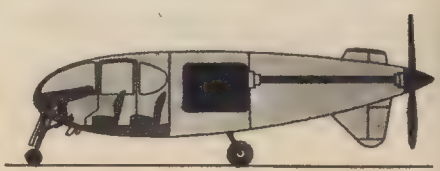

Ongetwijfeld voelt de « Planet-Satellite » zich beter thuis in de lucht dan op de begane grond, maar het is heel zeker een grote stap voorwaarts. Het zal niet lang meer duren of de vliegende auto, of rijdend vliegtuig (zoals je het noemen wil) verovert de wereld !

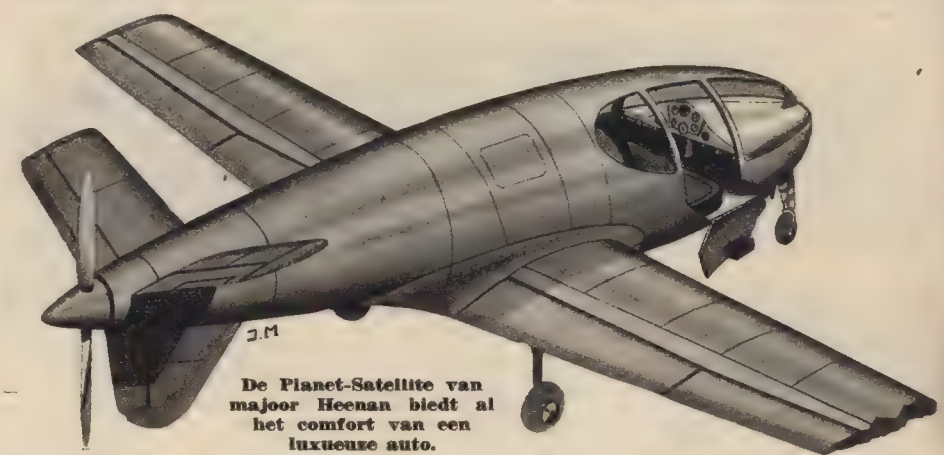

De Planet-Satellite van majoor Heenan biedt al het comfort van een luxueuze auto.

Hoofdkenmerken :
Kracht van de motor : 250 P.K.
Vleugelwijdte : 10,25 m.
Lengte : 8,01 m.
Laadvermogen : 1.320 kgr.
Aantal plaatsen : 5.
Kruissnelheid : 307 km. per uur.
Snelheid bij de landing : 95 km. per uur.
Vliegbereik : 1.610 km.

Tekst door E. SALGARI

DE ZWARTE KAPER

Tekeningen door F. CHILETTO

De Zwarte Kaper is een bekwaam schermer en het duurt niet lang of Don Gamara de Miranda moet er aan geloven.

Enkele ogenblikken later komen de Zwarte Kaper en zijn vrienden op de grote markt.

De drie gezellen komen op het galgenveld.

De Zwarte Kaper komt voor het paleis...

Op de terugweg ontmoeten ze een paar burgers.

VOLGENDE WEEK : EEN TEGEN HONDERD !

(Wordt voortgezet.)

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

In gezelschap van Zwarte Bison en Wakita zoekt Corentin zijn moeder die reeds een tijd geleden aan kapitein Jack, een schurk, uitgeleverd werd. Ze ontmoeten op hun weg de Pawnee's, de doodsvijanden van de Sioux...

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

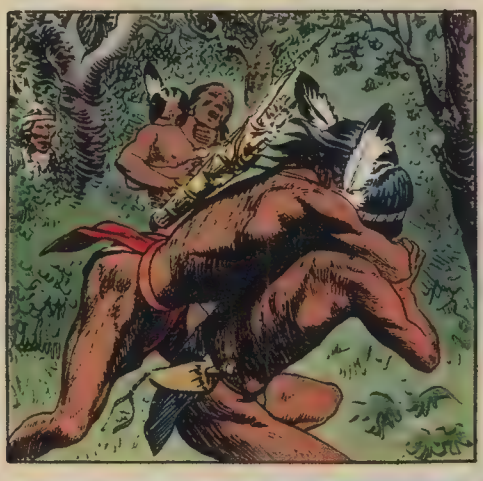

(Wordt voortgezet.)

BOOM aan STUURBOORD!

DOOR JOHN FLANDERS
ILLUSTRATIE R. REDING

De « Fulnar » vluchtte met de « Renown » in haar kielzog. Het schip schudde en beefde, misschien wel van schrik, want met de handige Britse monitor (1) viel niet te spotten ! De Britse kanonnen schieten zelden roos, dat is een algemeen erkende waarheid, maar deze « Renown » was een uitzondering. Het was veiliger uit haar vizier te blijven...

Kapitein Arnolds wou de snelheid van zijn ouwe schuit niet meer opvoeren, want op volle toren spuwde de schoorsteenpijp een regen van gloeiende sintels en vlammen en dat zou de beste wegwijzer geweest zijn voor de « Renown », wat overbodig was...

MEN had ons verwittigd en wat er thans gebeurde was onze schuld. Te Charlestown waren formele bevelen toegekomen : Ongenadige jacht op de smokkelaars van de Caraïbische Zee.

Als we toch maar tot in B. konden geraken! Maar we voelden allemaal dat we het nooit zouden bolwerken. Het leek ons toe dat heel de zee vol valstrikken lag en dat onze goeie « Fulnar » er vroeg of laat toch zou inlopen...

Met gedoofde lichten stoomden we door de nacht... De monitor kon hetzelfde niet doen en daardoor zagen wij zijn lichten regelmatig dichter en dichter komen... Gelukkig dat ze geen schijnwerpers hadden!

Opeens daalde er een duisternis over de zee. Ja, wij, zeelui, noemen dat een « duistere zone », maar ik ben niet bevoegd om het wetenschappelijk uiteen te zetten. Ik twijfel er trouwens aan of de geleerden dit fenomeen reeds hebben kunnen verklaren. De met sterren bezaaide Zuiderhemel eerst zo hel en klaar werd troebel en duister en de fonkelende sterren leken nog slechts de flauwe lichtschijn van gaslantaarns in de mist. De duisternis woog... Wij voelden ze op onze schouders drukken en de spanning werd er nog intenser door.

Nauwelijks waren de lichten van de « Renown » verdwenen of Arnolds brulde een « Vooruit! » om de doden uit hun graf te doen oprijzen! De « Fulnar » stoomde dadelijk op volle kracht en spuwde een vuurwerk van rode vlammen uit.

We waren in de donkere zone en zagen onze achtervolgers niet, maar in de stilte die er heerst hoorden wij duidelijk het doffe gebrom van de machines van de monitor. Wij veronderstelden dat ook zij het koorstachtig gestamp van onze ouwe trekschuit moesten horen...

De Britse monitor won veld... Hij kwam voorzichtig, maar gestadig dichter en dichter. Hij speelde met ons zoals de kat met een opgejaagde muis en was zeker van de overwinning.

Ik kende de kapitein van de « Renown »! Een man als een boom met de kop van een konijn, slim als een aap en taai als een duivel. Hij zou ons niet los laten. Bij het invallen van de nacht had hij ons drie schoten als waarschuwing nagezonden en daarna nog enkele kogels, die geen doel troffen... Tussen de bochten en de klippen van een paternoster eilandjes hadden we ons een tijdlang kunnen verschuilen en zo hadden we een uur voorsprong gekregen... Meer mochten we niet verwachten.

Onze kapitein vaagde zich het zweet van het voorhoofd en aanriep alle heiligen, opdat onze achtervolgers toch maar tegen een rotspunt zouden te pletter lopen, die hier en daar uit de zee oprezen. Maar de kommandant van de « Renown » was een ervaren zeeman en kende de omgeving op zijn duimpke.

Dan riep de uitkijk, die een fijn gehoor had, dat de « Renown » altijd op dezelfde afstand bleef en blijkbaar geen lust scheen te hebben dichter te komen.

— Nog al logisch, antwoordde Arnolds droogweg, hij vreest geramd te worden.

— Ik denk, zei Shaddle, dat hij wacht tot het klaar genoeg is om ons naar de kelder te sturen.

Op de « Renown » wist men immers ook dat de duisternis over twee uur zou optrekken... Het eerste ochtendgloren betekende voor ons het einde...

— Luister eens, fluisterde Shaddle, terwijl hij zich aan stuurboord over de leuning boog...

Wij hoorden het allemaal dat « flok... flok... flok... flok... » De « Renown » was een patrouilleboot van het oude type, deed reeds dertig jaar dienst en men moest wel doof zijn om het regelmatig gestamp van de machines niet te horen. Flok... flok... flok... Wij stonden in de stuurkabine en keken naar de chronometer... Eén uur nog, misschien nog een half en dan...

Wit van schrik, draaide Shaddle zijn hoofd naar het Oosten...

— *Boom aan stuurboord!* schreeuwde Arnolds.

— Wat ga je doen, kapitein? vroeg ik.

— Er met alle kracht opstomen en samen naar de haaien gaan! bromde hij.

— Dat ware misdaad, kapitein! We kunnen toch niet voor onze Schepper verschijnen met een geweten zwaar als lood en zo zwart als schoensmeer!

— O! jullie idioten! Horen jullie dan niet dat het flok... flok... flok... altijd nader komt? Goed dat het donker is, maar het zal niet lang meer duren of ze schieten ons onderst boven!

Flok... Flok... Flok... Flok... Flok...

Een krachtige lichtstraal brak door de wolken en we keken allemaal woedend en wanhopig naar de achtersteven...

Eensklaps gierde Arnolds het uit van het lachen! Hij kronkelde zich in een onbedaarlijke lachbui... We keken over zee en... nergens was er een spoor van de « Renown »! In ons kielzog zwommen drie kikvors-walvissen die zich amuseerden als dwazen en het flok... flok... flok-geluid maakten!

Inktvissen uitgezonderd zijn de kikvors-walvissen de meest afschuwelijke dieren die de zee bewonen, maar op dit ogenblik schenen ze ons mooi en lief als engeltjes.

Het speet ons dat die brave beesten geen rhum of whisky lusten, want uit ganser harte zouden wij hen een goeie fles gegeven hebben!...

(1) Klein gepantserd oorlogsschip voor kustbewaking.

DE DUIVELSBERG

TEKST EN TEKENINGEN VAN BEUVILLE.
NAAR ROMAN
VAN EUG. SUE.

Terwijl ridder de Croustillac tracht de Duivelsberg te bereiken en tegen de honger en de tijgers vecht, zijn twee Engelsen, kolonel Rutler en zijn helper, John, door de onderaardse gang naar de berg toe gelopen...

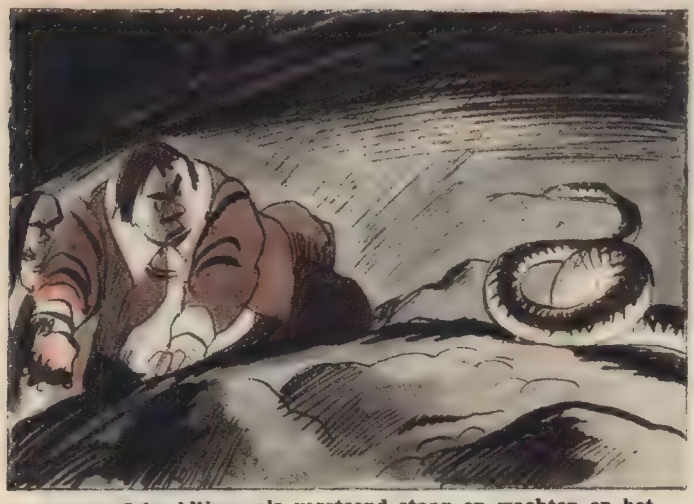

Rutler en John blijven als versteend staan en wachten op het ergste. Ze durven niet roepen uit vrees dat het monster dichterbij zou komen en de gang is te smal om de wapens uit de zak te nemen, die John op de rug draagt. De lucht wordt verpest door de reuk van de slang...

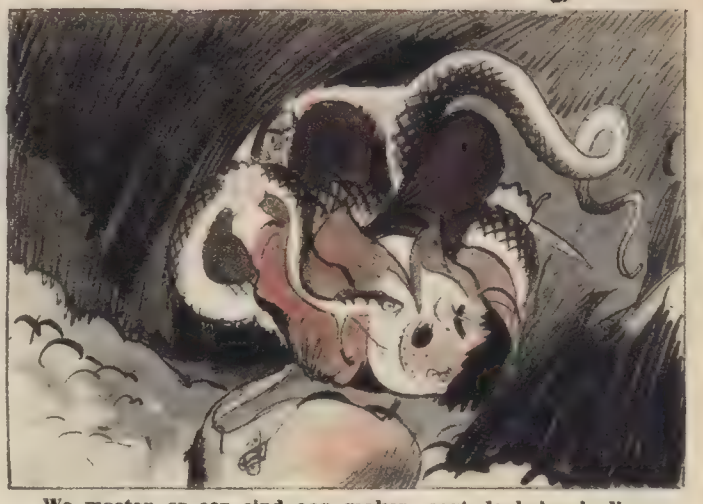

We moeten er een eind aan maken, zegt de kolonel, die aan zijn opdracht denkt, en niet recht voor het monster staat zoals de ongelukkige John. Rutler raapt een steen op en werpt hem in de richting van de slang om ze schrik aan te jagen. Een vreselijke gil weerklinkt op hetzelfde ogenblik ! « Help me ! Help me ! Ik sterf ! » roept John terwijl de slang hem de keel dichtsnoert...

Rutler kan niets doen om zijn kameraad te helpen... Nu roept John veel zwakker... dan niets meer... Tegen de stenen gedrukt voelt Rutler de slang over zich schuiven... Het duurt eindeloos ! lang ! Het monster is weg en Rutler roept zacht : « John ! » Geen antwoord... John kan niet meer antwoorden !

Rutler begrijpt dat hij de tocht alleen zal moeten wagen, maar het lijk van John ligt in de weg. Hij trekt aan de benen van het lichaam om de doortocht vrij te maken, doch tevergeefs ! Ten koste van bovenmenselijke inspanningen...

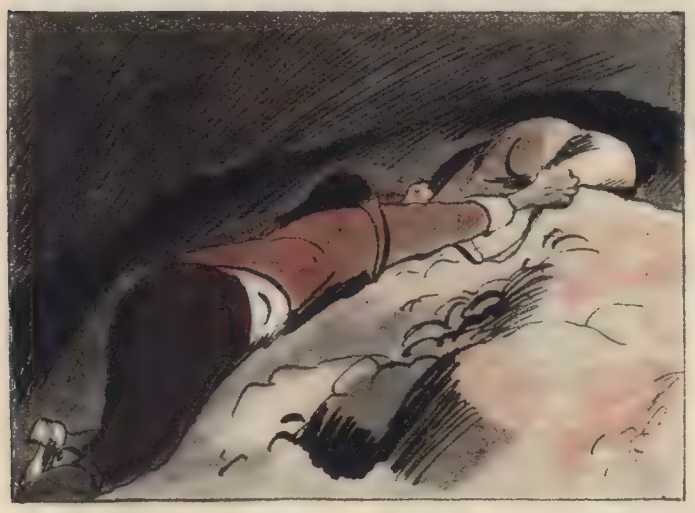

... gelukt hij er in de zak los te maken die John over de schouders droeg. Dan gaat hij terug naar de ingang van de grot en vreest ieder ogenblik het schuren van het slangenlijf achter zich te horen. Hij zal de dood van zijn kameraad duur doen betalen !

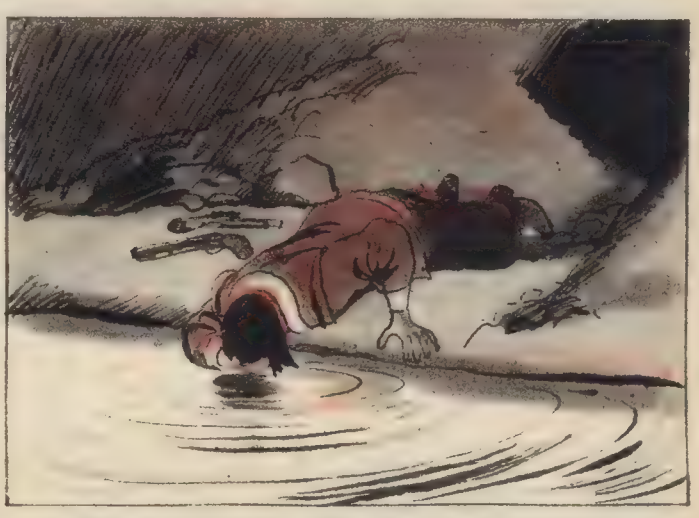

Eindelijk staat Rutler buiten. Hij ademt verlicht en steekt zijn kop in het water van het meer om een beetje te bekomen. Voor het ogenblik is hij buiten gevaar, maar schitterend is zijn toestand niet ! Rutler heeft het monster haast vergeten, als een scherp gefluit hem doet opschrikken...

Wordt voortgezet.

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Alex werd door Cesar met een belangrijke opdracht belast. Bij zijn aankomst in Alexandrië wordt hij opgewacht en gevolgd door niets ontziende vijanden. Zij bedreigen Enak, een jonge Egyptische vriend van Alex...

Enak valt met zijn hoofd op een steenblok en blijft roerloos liggen...

Bij alle goden ! Je hebt hem gedood !

Dat spaart ons de moeite hem naar Efaoud te voeren !

Er is niets meer aan te doen, denk ik... We kunnen hem wel hier laten... Of werpen we hem liever in de Nijl; men zal aan een ongeluk geloven. Jammer dat we hem niet konden doen spreken...

Intussen staat Alex nog steeds op dezelfde plaats ongeduldig te wachten.

Onnodig hier nog langer te blijven staan... Het is nutteloos...

De avond valt en twee mannen sluipen in de verlaten tuin.

Een kat... vreemd... Volg me, Josah !

Ik zal trachten de koord om de hoek van de kroonlijst te werpen. Eens daarboven, kan ik de omgeving gemakkelijk in ogenschouw nemen en ook langs dezelfde weg dalen.

Tot ziens, Alex, en veel geluk ! Indien je bij dageraad niet terug bent, zal ik die... hm... Romula verwittigen.

Dank je, Josah, en tot spoedig !

Als de oude koopman weg is, slingert Alex de koord omhoog...

... En zwiert ze behendig om de hoek van de kroonlijst...

... Het touw valt in twee groeven en zit stevig.

Met de voeten tegen de muur steunend, klimt Alex langzaam naar omhoog.

Hij zit weldra op het terras en luistert scherp toe...

Geen geluid... Misschien is er niemand ? Zouden ze allen vast slapen ? Ik mag niet langer dralen. Ik moet Enak weervinden en ook het geheim van de gouden sfinx en Efaoud.

Alex hijst zich op een balkon, doch op hetzelfde ogenblik gaat er een deur open en valt er een lichtbundel buiten...

Volg me, je kunt me helpen... Sluit de deur achter je...

(Wordt voortgezet.)

Een trillende, angstige stem aan de telefoon...

Hallo! Hallo!... Politie... hulp!!!...

— Vader Janssens?... God! Wat is er hem overkomen? Frans loopt naar de oude molenaar, neemt hem de prop uit de mond en snijdt de koorden door waarmee de grijsaard gekneveld werd.

— Al mijn geld hebben ze gestolen! roept de man... Ik had het hier in de molen verborgen en ze hebben het allemaal gestolen. Roep de politie! Vlug!

— Weet je niet wie het was? Heb je geen vermoeden?

— Och neen! Die bandiet was natuurlijk gemaskerd... Hij bedreigde me met zijn revolver en opeens kreeg ik een zware slag in de nek en heb het bewustzijn verloren... Bij God, bel de politie op, Frans!...

EEN uur later zijn de brigadier en twee gendarmen ter plaatse en treffen enkele voorbereidingen. Een tijdje later stopt er een zwarte auto vóór de molen : het parket! Dat zijn de substituut van de procureur des konings en twee inspekteurs in burger.

Geen vingerafdrukken!... Verdraaid, die heeft zijn voorzorgen genomen!

De molenaar wordt ondervraagd, doch kan slechts een vage beschrijving van zijn aanrander geven. Alleen de voetsporen op de grond kunnen misschien iets uitwijzen...

En ja, dank zij deze sporen kon de dief de volgende dag aangehouden worden! Men ontdekte op de zool van zijn schoenen een dunne laag bloem tussen twee lagen klei. De grond rondom de molen was kleiachtig; men kon hieruit dus opmaken dat de dief de molen binnengetreden en daarna weer buiten gestapt was.

« DE POLITIE », WIE IS DAT EIGENLIJK?

Voor alle verslinders van politieromans bestaat « de politie » altijd uit een klassiek en schilderachtig trio nl.: de procureur of zijn substituut, die steeds elegant en ongedwongen is en het verloop van het onderzoek met een tikje ironie volgt; de onderzoeksrechter die altijd kaalhoofdig, hoekig en bars moet zijn en zich regelmatig de vinger in het oog steekt en dan ten slotte de jonge geniale inspecteur met een helder doorzicht en hersens die onverpoosd en logisch werkt!

In werkelijkheid is de politie een ingewikkelder bedrijf. De heren die het onderzoek leiden worden geholpen door een machtig en accuraat raderwerk dat rond de moordenaar en dieven een dicht netwerk spant, waar ze onvermijdelijk moeten inlopen.

Waaruit bestaat dit raderwerk? Wel, allereerst uit duizenden steekkaarten, een uitgebreide verzameling foto's, alle mogelijke wapens en voorwerpen van allerlei slag en aard. Dan zijn er ook de slimme scheikundigen, de archivarissen en de geneesheren.

EEN MOORD!

Het stadje B. staat in rep en roer! Er werd een moord gepleegd en de dader is ongemerkt kunnen verdwijnen. De politie werd verwittigd en deze brengt het parket op de hoogte.

Weldra verschijnen de heren van het gerecht. Ze zijn vergezeld van een wetsdokter, die de lijkschouwing moet verrichten, en van een fotograaf die de plaats waar het drama zich afspeelde op de gevoelige plaat legt. Alles wordt tot in de kleinste bijzonderheden genoteerd, bv.: de juiste plaats en houding van het slachtoffer, de kleren, de voorwerpen die er omheen liggen, en alle sporen en afdrukken in en om de plaats... Al deze gegevens vormen slechts het begin, een uitgangspunt voor het verdere onderzoek.

En nu begint de machine te draaien, de gegevens worden grondig onderzocht, nagepluisd en aangevuld... De dader die hieraan ontsnapt mag van geluk spreken!

VINGERAFDRUKKEN VERRADEN!

De man die het eerst op het idee kwam vingerafdrukken te nemen om schurken te ontmaskeren, heeft de mensheid een grote dienst bewezen. Het aantal dieven en moordenaars die gevat werden omdat ze vingerafdrukken nalieten is ongelooflijk groot!

Ziehier hoe men te werk gaat :

Een inbreker wordt bij de kraag gevat. Het is de eerste maal dat hem zoiets overkomt en nauwelijks zit hij op het droge, of men houdt hem een inktkussen voor waarop hij zijn vingertoppen mag drukken. Deze afdrukken worden op zijn steekkaart gezet en zorgvuldig geklasseerd. Zo zijn er millioenen steekkaarten in de wereld.

Wanneer die man nu later nog eens in de bekoring komt een diefstal te plegen en ergens een vingerafdruk laat, zit hij dadelijk in de klem. Zijn vingerafdruk is voor de politie zoveel waard als een visitekaartje!

Het klinkt misschien ongelooflijk, maar de ondervinding heeft bewezen dat er geen twee juist dezelfde vingerafdrukken bestaan en dat de tekening, gevormd door de buitenste lijnen van de vinger, dezelfde blijven van aan de geboorte tot op de sterfdag van ieder mens!

SLIMMERDS GEBRUIKEN VALSE VINGERAFDRUKKEN.

Mensen die zich in het hoofd hebben gestoken ergens een brandkast te ledigen, weten natuurlijk ook dat de politie erg belust is op vingerafdrukken en voeren de operatie uit met handschoenen aan! De politie heeft echter veel trukken in haar mars en dieven met handschoenen aan zijn thans ook niet meer veilig; door de handschoen heen kan de politie nu een vingerafdruk waarnemen.

De fantazie van bandieten grenst soms aan het ongelooflijke! Een had zijn « werkterrein » eens vol valse vingerafdrukken gezet. Hoe spon hij dat klaar?

Een tijd tevoren had hij de vorm van de vingerafdrukken genomen, nagelaten door een van zijn handlangers, waarvan hij zich wilde ontdoen. Hij dacht de politie aldus met een kluitje in het riet te sturen en een onschuldige achter slot en grendel te laten zetten.

Deze slimmerd had echter vergeten de vorm, die hij gebruikt had, te vernietigen en de politie vond deze dan ook terug verborgen in een koffer. De ware schuldige werd geknipt.

EEN FOTO.

Niet alleen door sporen kan de politie een oude bekende terugvinden. Ieder van hen heeft een reeks foto's met een uitgebreide beschrijving van alle bijzonderheden van aangezicht en voorkomen. Deze beschrijvingen zijn zo nauwkeurig en volledig dat éénzelfde kaart nooit aan twee verschillende mensen kan toebehoren. Maar, ze kunnen zich toch tot een schoonheidsspecialist wenden? O ja, en als Amerikaanse gangsters het warm krijgen of ze vinden dat hun foto's een te grote plaats in de kranten innemen, gaan ze naar een dokter en verplichten hem onder bedreiging hen een ander uitzicht te geven!

ALLE MOORDENAARS LATEN SPOREN!...

Twee bandieten leveren slag met de politie, één valt, de andere kan vluchten en de politie weet niet wie het is en hoe hij er uit ziet.

Er worden echter sporen gevonden... Niet veel : het klokhuis van een appel op een bord en de afdrukkken van autobanden vóór het huis van het slachtoffer. Aan de sporen van de autobanden kan de politie zien welk merk het is, of ze reeds hersteld werden, enz. Het zal niet lang meer duren of ook de auto van de gangster wordt herkend maar, dat volstaat niet. Het klokhuis van de appel wordt aan een grondig onderzoek onderworpen en men vindt dat de gangster twee ver uit elkaarstaande snijtanden en uitspringende hoektanden heeft! Dan gaat de grote machine aan het rollen : alle foto's, alle steekkaarten worden nagepluisd en van uur tot uur wordt het net om de moordenaar, die zich veilig waant, nauwer toegehaald, want de politie heeft gelukkig altijd het laatste woord!

(Wordt voortgezet.)

Volgende Donderdag :

DE VOLMAAKTE MISDAAD BESTAAT NIET!

UIT DE VIER WINDSTREKEN

KEN JE DEZE HONDEN?

1. Bloedhond.
2. Greyhond.
3. Whippet.
4. Afghaan.
5. Drentse Patrijshond.
6. Duitse Kortharige.
7. Wetterhond.
8. Stalhond.
9. Ierse Setter.
10. Dashond.
11. Cockerspaniel.
12. Airedaleterrier.

(Uit de « Kleine Winkler-Prins ».)

Een originele « TOUR DE FRANCE »

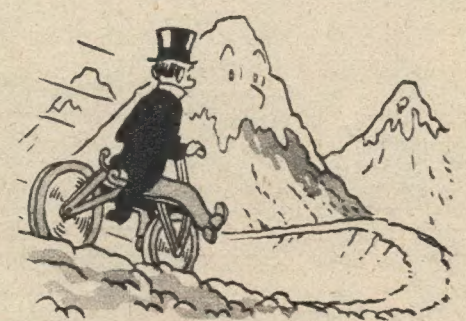

Gekleed volgens de mode van 1830 en met hoge hoed op, keerde Otho Plautz, fietsenmaker in Bisheim, bij Straatsburg, triomfantelijk en vermoeid in de Elzasser hoofdstad terug. Hij heeft nl. zijn « Tour de France » gereden, die hij op 14 September jl. op zijn draisinefiets (model 1817) begonnen was.

Zoals men weet is dit vehikel de voorvader van de fiets, maar zijn frame is van hout, hij heeft geen ketting en geen pedalen en wordt met de voeten voortbewogen. Deze « reus van de weg » heeft zeker de hulde verdiend die men hem bij zijn terugkeer bewees; op zo'n ongemakkelijk vervoermiddel als de draisine, door weer en wind in Herfst en Winter 5.000 km. af te leggen, mag zeker een buitengewone prestatie genoemd worden en het is niet waarschijnlijk dat dit rekord ooit zal neergehaald worden. Overigens heeft Plautz op zijn tocht menig kilogrammetje verloren en dit « fietstochtje » heeft hem bovendien iedere week twee paar schoenen gekost!

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or„ PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : DE WONDERBARE VISVANGST

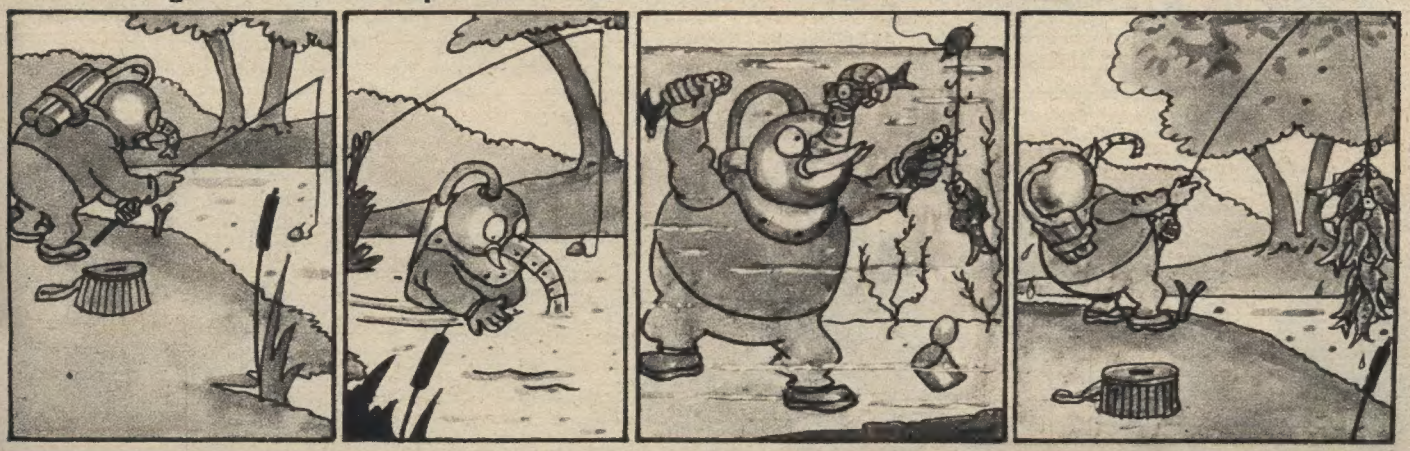

Het GEHEIM van de GROTE PYRAMIDE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR EDGAR-P. JACOBS

Professor Mortimer werd door zijn vriend Ahmed Rassim Bey naar Kaïro uitgenodigd om zijn laatste ontdekkingen te bestuderen. Mortimer komt naar het Egyptologisch museum van Kaïro en maakt kennis met de papyrusbladen door Ahmed Rassim Bey gevonden...

Professor Ahmed leidt Mortimer in een aanpalende kamer, schuift een gemakkelijke zetel bij de tafel waarop vier papyrusbladeren liggen...

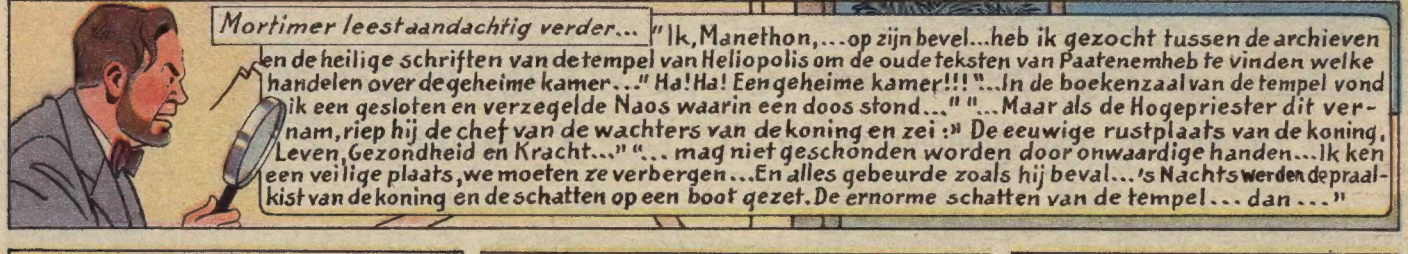

(Wordt voortgezet.)